

Poštovani članovi obitelji, preuzvišeni oče biskupe, poštovani svećenici, dragi vjernici,

zatvorila se jedna knjiga bogatog sadržaja. Knjiga puna dobrih i plemenitih djela. Prestalo je kucati jedno veliko srce. Umro je vlč. Ivan Košić. I kao što je rekao jedan francuski pisac: "Kad hrastove obaraju, šume ječe", tako je i smrt vlč. Košića potresla sve one koji su ga poznavali jer je otišao čovjek koji je svima nama nešto značio i koji je za svog života ostavio trag, neizbrisiv trag. Svojim postojanjem, svojim radom, svojom skromnošću, svojom životnom filozofijom... Tako je i sam za sebe znao reći da on nije ni jednostavan, ni skroman čovjek, već čovjek s mjerom koji ne voli pretjerivanja, velike riječi, ceremonije i slavlja. Nikada se nije mirio s neistinama, ljudskim glupostima, nerazumnim zabranama pa su ga već za vrijeme studija prozvali „stalnim bundžijom“. Nije prihvaćao baš sve zdravo za gotovo jer je smatrao da treba ići ukorak s vremenom, usvajati nova znanja i tragati za istinom. Svi mi koji smo ga poznavali i imali priliku s njime razgovarati, dijeliti svakakve životne trenutke, složiti ćemo se jednoglasno, da je bio veliki čovjek, dobar svećenik i kao takvog ćemo ga zauvijek pamtili.

U ime Općine Cestica želim izraziti najdublju zahvalnost i poštovanje prema čovjeku koji je svojim životom i radom obilježio našu zajednicu.

Velečasni Ivan Košić došao je u našu župu 1979. godine, prve nedjelje došašća, i to u uvjete koji su bili ispod razine čovjeka. Kada su njegovi prijatelji i svećenici iz župa u kojima je prije djelovao vidjeli u kakvom je stanju crkva, a pogotovo župni dvor, rekli su mu da je pao s konja na magarca. No, vlč. se nije bunio već im je odgovorio sa 10. godina starim mladomisničkim sličicama na kojima je pisao njegov moto: "Ljubav nas Kristova nosi, a uvelike ljubav prema zavičaju". I tako je uz pomoć dobrih ljudi, vjernika, uspio prebroditi sve teškoće i najnužnije stvari postaviti na svoje mjesto.

Zahvaljujući njegovom neumornom radu i strastvenoj predanosti, obnovljena je župna crkva Uzvišenja sv. Križa, kapela sv. Lovre, a u spomen na žrtve poratnih likvidacija Drugog svjetskog rata na grobištu Pancerica 2000. godine gradi kapelu bl. Alojzija Stepinca. Obnovio je i župni dvor iz 1760. i vodio brigu o gospodarskim zgradama, a kraj župne crkve sagrađen je i pastoralni centar.

Njegova strast za poviješću, osobito poviješću naše župe i cestičkog kraja, bila je nevjerojatna. Svaki slobodni trenutak posvetio je proučavanju arhivskih dokumenata i istraživanju, kako bi nam ostavio bogatstvo povijesnih zapisa, među kojima je prva knjižica *Povijest župe Križovljan* iz 1987. godine u kojoj je istaknuo kako mu je poticaj za prikupljanje građe bila knjižica „Župnija Zavrč“ susjednog župnika Ivana Pucka, a na štampanje iste nagovorio ga Mirko Korotaj. Kasnije je bio jedan od autora monografije Općine Cestica iz 2005. godine, a po umirovljenju 2013. godine ostaje na župi, na starom farofu, gdje pomaže sadašnjem župniku, a s ljubavlju je s latinskog na hrvatski preveo i prepisao podatke iz Matice krštenih za razdoblje 1690. pa sve do 1797. godine. 2014. godine povodom blagdana Uzvišenja sv. Križa koji se slavi kao Dan Općine primio je nagradu za životno djelo Općine Cestica. Njegovo znanje i volja za očuvanjem naše baštine zaslužuju našu vječnu zahvalnost.

Za sve ove godine neumornog služenja, za svaki trenutak posvećen vjeri, za svaku suzu, osmijeh i molitvu – hvala vam, dragi naš vlč. Ivane. Neka vam dragi Bog, koji vas je pozvao u Svoje Kraljevstvo, bude plaća i nagrada za sve dobro koje ste učinili za nas i za našu zajednicu u ovih 46 godina.

U ovoj teškoj i tužnoj tišini, podsjećamo se da je njegov život bio posvećen službi Bogu i ljudima. Iako je njegov fizički oblik sada napustio naš svijet, njegova duhovna baština ostat će trajna i živjet će u našim srcima.

Počivajte u miru, dragi vlč. Ivane, jer ljubav Kristova vas je nosila kroz vaš život, a sada neka vas ona vodi u vječni mir. Hvala vam.